

§. 128. *Давидъ умира.*

Подиръ туй Давидъ прави много боеве срѣщо Филистимлянытъ успѣшно и, като нареди добръ работытъ вѣнъ и вжтрѣ, премина животътъ си въ траенъ миръ и въ голѣмо благополучіе. Когато вече стигна дѣлобака старость и здравьето му бѣше сумнително, тогази направи свой наслѣдникъ Соломона. Този помазанъ отъ първосвещеникътъ при животътъ на баща си, былъ прогласенъ за царь. А Давидъ, като даде на сына си свѣты полезны за управление то на царството, умрѣ. (Царс. Г. а. в. 1—12.).

§. 129. *Соломонъ иска отъ Бога мъдрость.*

37
Богъ обикна Соломона, еви му са на сънъ и му прѣдостави да избере каквото поище. А Соломонъ не поиска друго освѣнъ мъдрость, като считаше другытъ работы малоцѣнны. И тѣй той толкозь ареса на Бога, щото му даде повече отъ колкото поиска; и тѣй Богъ му дари мъдрость още и богатства и слава, които той не поиска. (Царс. Г. г. 5—14.).

§. 130 *Невразумително едно дѣло са прѣдлага на Соломона на сждѣ.*

Не слѣдъ много Соломонъ даде доказателство за дадената нему отъ Бога мъдрость: Двѣ жены съжителници родихъ дѣца въ едно врѣме. Едното отъ тѣхъ умрѣ на третій день прѣзь ноцта. Майка му открядва дѣтето на другата, която бѣ заспадъ и ѿ подлага умрѣлото. Понеже между двѣтъ жены станъ прѣспирня, за туй са отнесе на царьтъ туй невразумително и безсвидѣтелно дѣло. Но царьтъ, за да открие